

Ο ΘΕΟΔΟΤΟΣ

Ἄν εἶσαι ἀπ' τοὺς ἀληθινὰ ἐκλεκτοὺς
τὴν ἐπικράτησί σου κύτταζε πῶς ἀποκτᾷς.
Ὅσο κι ἂν δοξασθεῖς, τὰ κατορθώματά σου
στὴν Ἰταλία καὶ στὴν Θεσσαλία
ὅσο κι ἂν διαλαλοῦν ἡ πολιτεῖες,
ὅσα ψηφίσματα τιμητικά
κι ἂν σ' ἔβγαλαν στὴν Ρώμῃ οἱ θαυμασταί σου,
μήτε ἡ χαρά σου, μήτε ὁ θρίαμβος θὰ μείνουν,
μήτε ἀνώτερος — τί ἀνώτερος; — ἄνθρωπος θὰ αἰσθανθεῖς,
ὅταν, στὴν Ἀλεξάνδρεια, ὁ Θεόδοτος σὲ φέρει
ἐπάνω σὲ σινὶ αἱματωμένο,
τοῦ ἀθλίου Πομπηίου τὸ κεφάλι.

Καὶ μὴ ἐπαναπαύεσαι ποῦ στὴν ζωὴ σου
περιορισμένη, τακτοποιημένη, καὶ πεζὴ
τέτοια θεαματικά καὶ φοβερὰ δὲν ἔχει.
Ἴσως αὐτὴν τὴν ὥρᾳ εἰς κανενὸς γειτόνου σου
τὸ νοικοκυρεμένο σπίτι μπαίνει —
ἀόρατος, ἄυλος — ὁ Θεόδοτος
φέροντας τέτοιο ἓνα φρικτὸ κεφάλι.

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ